

לחפש פכים קטנים

"אמא, נכון כבר אחרי צאת הכוכבים?", בן החמש שואל בפעם השישית, עיניו הטרוטות גורמות לעצביה לגאות. הכול מוכן, החנוכיה, הילדים, הבית... אך בעל הבית איננו. "איפה אתה?" היא שואלת מהחדר. "כבר מגיע, חמש דקות", תשובה אופיינית נשמעת. היא חוזרת, מספרת שהנה הנה אבא בא. ואל תדאג מושי צדיק, הכוכבים עדיין יישארו לאבא, בטח. עוד שעה חולפת. כשהיא מרגישה שכבר אין בה כוחות לאסוף עוד את חברות העייפים השובבה, הדלת נפתחת. "סופגניות!", הוא מכריז. היא מזהה יצורים צמיגיים להפליא מעוכים בקרטון. כמה פעמים ביקשה ממנו לא להביא סופגניות קניות, בטח לא מהמאפייה התעשייתית הזו. אך לשווא.

הילדים מתעוררים לחיים, מתמרחים בצמיגיות. היא מבקשת רק שקט, וחנוכיה, ומיטות להכניס אליהן את כולם. אבל צחקוק חשוד מספר לה שמישהו דאג עבורה להידור מצווה מיוחד. כוסית כוסית שופכת אסתי בת השנתיים הישר על הרצפה. מרוקנת את החנוכיה בשיטתיות.

אחרי מספר שאגות חינוכיות וניקיון יסודי של הרצפה, היא רואה כוכבים. ולא, אלו לא הכוכבים שבחלון. היא צונחת לכורסא, אוחזת חזק באסתי השובבה, לבל תנסה את מזלה עם הכוסיות החדשות שמולאו, מהסה שני בוכים מרוחי שמן ומבקשת, מתחננת: מהר! בוא נגמור עם זה כבר!

איי איי איי, תסריטי קטנות הדעת מוכרת לנו, עם הנשים. התסריטים רבים כמספר נשות החיל שחולשות על ממלכתן במסירות ואמונה, ומשתדלות כל כך, ומתאכזבות כל כך לגלות שעדיין התמונה כה רחוקה משלמות. אבל דווקא לכן אנחנו צריכות להתחזק במהות החג הקדוש הזה.

דווקא מתוך קטנות הדעת - משם מבקשים אותנו. דווקא מתוך מה שלא הולך, שחסר, שמתבלגן, רוצים לראות אותנו מודות ושמחות. יוצאות במחול עליז מול כוסיות דלוקות. איך? מה? לא יותר הגיוני לחכות למציאות מושלמת כדי לצאת במחול הודיה? איך אפשר לשמוח כשהכול מרוח, דלוח, עייף ועצבני?

אומר לנו רבנו הקדוש: "ימי חנוכה הם ימי הודאה". החשמונאים מצאו פך שמן קטן חתום בחותמו של כהן גדול. הוא היה כל כך קטן, ממש קטן. מה כבר אפשר לעשות בפכונצ'יק כזה? אבל הם 'זרקו את השכל', הם שמחו בו, שיבחו והיללו. ו...נס! הוא הספיק.

תאמיני! בכל מציאות, בכל תמונת חיים, בכל רגע נתון, פזורים פכים קטנים שמחכים רק לך. הם חתומים בחותמו של כהן גדול - צדיק האמת. וסגולתם להאיר לך לנצח. כל פך שמן שאת מוצאת בבית, כל נקודה טובה אצל עצמך, בעלך או ילדיך, מספיקה בשביל לשמוח. וככל שתמצאי יותר פכים קטנים - כך תגדל השמחה.

- הפגישה הגורלית-----עמ' 3
- מודה ועוזבת- תרוחם-----עמ' 4
- נר איש וביתו | פאנל -----עמ' 5
- מהו טיפול בשיטת R.P.B -----עמ' 7
- עסקת חבילת הצרות...-----עמ' 9
- סיפור מהחיים-----עמ' 10
- מילתא דשטותא -----עמ' 11

בְּכַל עֵת וְעַת בְּכַרְט בְּעַת צָרָה חֵס וְשְׁלוֹם יִתֵּן עֵינֵי לְבוֹ וְדַעְתּוֹ לְהִסְתַּכֵּל וְלִהְתְּבוֹנֵן הֵיטֵב עַל חֲסָדֵי ה' וְטוֹבוֹתָיו שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ עַד הַנֵּה. כִּי כָל אָדָם כְּמוֹ שֶׁהוּא... רְאוּי לוֹ לִתֵּן הוֹדָאָה וְתוֹדָה לַה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם עַל עֲצָם חֲסָדוֹ וְטוֹבוֹ יִתְבָּרַךְ עֲלָיו ... מִכָּל שָׂכֵן שֶׁכָּל אַחַד יוֹדֵעַ בְּנַפְשׁוֹ כְּמָה טוֹבוֹת נִפְלְאוֹת בְּכַרְטוֹת שֶׁגָּמַל ה' יִתְבָּרַךְ עִמּוֹ מֵעוֹדוֹ עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם וְצָרִיךְ לְהַרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לַה' יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַטוֹבוֹת שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ. וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה לְבוֹ נִכּוֹן בְּטוֹחַ שְׂגֵם עֵתָה ה' יִתְבָּרַךְ לֹא יִסִּיר חֲסָדוֹ וְטוֹבוֹ מֵאִתּוֹ וְיִחַזַּק אֶת לְבוֹ לְצַעֵק וְלִהְתַּחַנֵּן לַה' יִתְבָּרַךְ שֶׁיַּצִּילֵהוּ גַם עֵתָה מִכָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּדִין (ליקוטי הלכות, כלאי בהמה ד, ד)

אשרינו! שנזכה ללכת עם תודה והודאה עד הגאולה השלמה בעז"ה. חנוכה שמח! קריאה מהנה, חברות מקשיבות. בעז"ה לכבוד הילולת מוהרנ"ת זצ"ל יצא עלון מורחב וצבעוני. דרושים פכים קטנים של שמן! תרומות להפצת עלון חברות מקשיבות טבת, מחכות לכן: 0504116096 או במייל העלון.

יריעת פתיחה

יכול להחיות אותם / פירוש

"בוקר טוב!" מלכי (שם בדוי ממש) נכנסת למשרד, פוסעת לעבר עמדתה ומתיישבת בהנאה על הכיסא המסתובב. חצי סיבוב ימינה, עוד חצי סיבוב (כאילו אגבי) לשמאל. אח, עליונות סודית פושה בה. מימות הקרוסלה הכחולה שבגן המשחקים לא נהנתה כך... "מה שלומך, שבי?" (שם בדוי גם כן, אלא מה) שואלת ברננה את חברתה לצוות, מדליקה תוך כדי את המחשב. "איך התארגנת הבוקר עם הילדים החמודים?" שקט. שבי הבדויה לא עונה. מלכי מרימה בבהילות את עיניה מהמסך. משהו לא נראה לה.

שבי יושבת על כסאה, עיניה כבויות, לסתותיה שמוטות וכל כולה אומרת דיכאון בינוני עד אביך.

וואוואוואוהההה... אזעקה מייללת במוחה של מלכי. ואוואוההה. מהר מהר! אין זמן. שבי זקוקה להחייאה דחופה. זיכרון קורס ההחייאה הקדוש שעברה (ועודנה עוברת) אצל הנחל נובע, קופץ אל קדמת תאי מוחה, מהבהב. היא קמה בבהילות. "חייגו כוכבית אחת ארבע שמונה. הצלה דחופה" קוראת לחלל. היא רצה לזירה, מאבחנת מוות התחדשות ואפס חיות. אוי, טאטע. מה עושים עכשיו...???

"כשאתן מאבחנות יהודיה השרויה במיתת הלב", לימדה אותן המנחה, אשה פשוטה וכשרה, "או יותר עמוק - כשאתן מאבחנות את עצמכן בכך... זוהי תרדמת מסוג; והיה ישן זמן מרבה מאד... אוי. כשיהודיה נרדמת המשמעות היא שאינה זוכרת את מעלתה העצומה, האמיתית. לא אשמה היא, חלילה", מיהרה להוסיף, "רק ישנה... כוחות גדולים בעולם פועלים להפיל עליה כבדות ועצבות. להשכיח ממנה את הידיעה שיש כל כך הרבה טוב שיוצא מהשבי בזכות הפעולות הפשוטות שלה. כן, אלו עם המגב והמקלף והטישו לאף הזאטוט הדולף..." רטט של התרגשות חלף בקהל המאזינות. האשה הפשוטה והכשרה המשיכה להטיף טיפות של חיות על לבבן הצמא.

"שמנה לב שבשלב הראשון, הפגוע אינו יודע שנפגע כלל. אני? מוציאה מהשבי?? חחח... רובנו לא יודעות אפילו שיש חיות ושמחה ששייכות לי, שבאמת פועמים לי בלב מעיינות של אהבה קדושה לכל אחד מבני הבית. שיש בי התפעלות גדולה מכל יום חדש". מלכי נרעדת. הד מעמקי עומקים של הלב שלה מתחיל לנוע לקצב המילים, מבקש מהן עוד.

"על הרגע הקדוש הזה, בו לב יהודי מתחיל להתעורר ולרצות, לוחמים כל הכוחות. מצד אחד שואגים כוחות הטבע והכפירה. אין לך חלק באלוקי ישראל... את כבר לא שייכת... ומהצד השני - עומדים כל הצדיקים, מתפללים עלינו וקוראים - מי להשם אליי!!! הם לוחמים על כל נשמה באופן פרטי במסירות נפש עצומה. מתמסרים עד כלות להעיר אותה מהחלום הרע. לספר לה שבקצת טוב שלה היא מנצחת את כל החושך הנורא. והם-הם שינצחו, בוודאי, במערכה הקדושה הזו." "אבל באמת יש נשים מופלאות שגורמות רק נחת ונוצחות כל היום במלחמה... שלא כועסות אף פעם והן מדהימות כאלו..." לחשה מלכי בחוסר אונים, זיכרון ההשכבה הכואב פועם עדיין בין צלעותיה. "אבל לא אנחנו... לא היום... לא בכלל... לא..."

"אוי, ריבונו של עולם! מי משקר כך לבנותיך?" להטה האשה הכשרה והפשוטה בעזות דקדושה, "מי בלבב אותן? מי הרדים להן את תחושת היותן רק טובות? את הנחת רוח המדהימה שזוכות הן לגרום לך???" "אנחנו שייכות להשם! שייכות לצדיק! לאמונה הקדושה" כך אמרה "מי להשם אליי!... כולנו באות. בטח באות. מעולפות ונרדמות וישנות עמוקות שכמונו... אנחנו להשם!!! אנחנו - כמו שאנחנו, עם מטפחת החרדל מהבוטיק וכאבי הנפש והחסרים - זוכות להוציא את בת המלך. זוכות לפדות את האמונה, את חדות החיים, היצירתיות והחיות שלנו מהשבי.

רק עם הידיעה הזו אפשר לגשת ולהעיר את עצמנו או להחיות יהודיות אחרות. רק כך. עם הוודאות שיש בשביל מי ובשביל מה להתעורר. "ואיך... איך מעירים?" שאלה מלכי, מתחילה להאמין. שליחות מפעמת נולדת בה.

המשך בעמ' הבא-

מעשה מאבידת בת מלך חלק ה'

והיה ישן זמן מרבה מאד

והיה המשרת מנער אותו, ולא היה נעור כלל אחר-כך הקיץ משנתו ושאל להמשרת: היכן אני בעולם? וספר לו המעשה (היגו המשרת ספר להשני למלך המעשה ואמר לו) שאתה ישן זמן מרבה מאד זה כמה שנים, ואני הייתי מתפרנס מהפרות והיה מצער עצמו מאד.

והלך לשם ומצא אותה והיתה מצטערת לפניו מאד, כי אלו באת באותו היום, היית מוציא אותי מכאן,

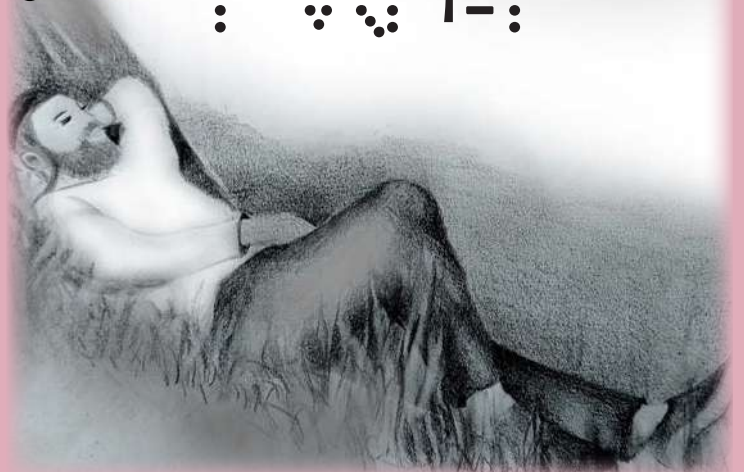
ובשביל יום אחד אבדת אמנם שלא לאכל הוא דבר קשה מאד, בפרט ביום האחרון, אז מתגבר היצר הרע מאד (היגו שהפת מלך אמרה לו, שעתה תקל עליו האזרה ולא יהיה מזוהר שלא לאכל, כי הוא דבר קשה לעמד בו וכו בכך תשוב לבחר לך מקום, ותשב גם-כן שנה, כנ"ל,

וביום האחרון תהיה רשאי לאכל, רק שלא תישן ולא תשתה יין כדי שלא תישן, כי העקר הוא השנה והלך ועשה כן.

והיה ישן

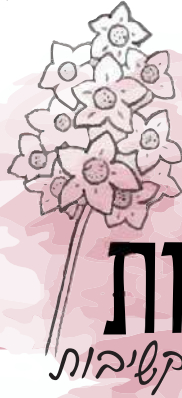
זמן מרבה מאד

חנה עשהאל 0508907002

יקרות, שבמלחמה הזו, על החיים האמיתיים, מעט אור מנצח את כל החושך, ניצוץ אחד מבית יוסף - מכלה את כל ערימות הקש של אלופי עשירי. וחיך אחד, ודיבור קטן הם-הם שמחיים ממש, שמעירים את השני למלכות משנתו, שנותנים לנו כח להמשיך לחפש. חזקנה ואמצנה, השם עמכן גיבורות החיל!"

מלכי מאיצה הילוך בקרוסלה וקוראת לשבי: "אולי תוכלי לבוא רגע לעזור לי? הסתבכתי פה קצת", וכששבי באה, מלכי שואלת, מתעניינת, מחייכת. זורקת איזה דיבור מחיה הנובע מהנחל. לאט לאט, הו ברוך מחיה המתים! - העיניים הכבויות נמלאות בזיק של חיות ושבי מקיצה מְשֻׁנֶתה וְשואלת למלכי: היכן אָנִי בְעוֹלָם? מלכי נושאת את עיניה בתודה לשמיים הזכים הנשקפים מבעד לחלונות המשרד. ישתבח שמו לעד.

מתבוננות במעשיות

עס חברות אקליבות

"לא בכוח" לאטה האשה בשקט "רק ברכות. בגעגוע. כמו מי שניגש ברחמנות לחבוש כאב.

דרך אחת היא פשוט ללכת בפנים שוחקות. לחייך לעצמנו ולכל מי שסביבנו. כך מחיים לבבות מתים. לא מאמינות לי, הא?", לא נבהלה האישה כלל רק חייכה ופתחה שיחות הרן בשיחה מ"ג, "זה לא אני אמרתי. זה רופא הנפשות הבקי היטב ברזי הנשמה ומכאוביה שכתב:

'אם על ידי השמחה יכולין להחיות אדם אחר. כי יש בני אדם שיש להם יסורים גדולים ונוראים רחמנא לצלן ואי אפשר להם לספר מה שבלבם. והם היו רוצים לספר אך אין להם בפני מי לספר ולהשיח עמו את כל אשר עם לבבם. והם הולכים מלאים יסורים ודאגות, וכשבא אדם עם פנים שוחקות יכול להחיות אותם ממש!!! ולהחיות אדם אינו דבר ריק כי הוא דבר גדול מאד'

ככה, פשוט. עצותיו של הרבי קלות הן ליישום... והעיקר, זכרונה היטב,

הפגישה הגורלית / י"ג. י"ד

להיפך!!! בת המלך לא באה לייאש או להרפות ידיים. בת המלך מגיעה אליי כשאני מקיצה משנת החיים ואומרת לי: יקרה, אם תבואי עם מה שאת כדי לפגוש אותי - את הנשמה שלך - את השם יתברך - אני, בת המלך, אבוא לפניך ואגלה לך כמה גם אני מתגעגעת אלייך. אלייך האמתית, המוארת, העובדת, האובדת. כשאת תסכימי להיות מולי עם החוסר שלך, אני אראה לך שאני חייבת את העבודה שלך. את לא נאבקת מול קיר אטום. איפה שחסר לך חסר גם לי, אנחנו יחד. וכשאת באה ורואה ששוב פספסת, אני איתך. מחכה רק לך. העבודה שלך גורלית עבורי. את כל כך ייחודית בדרך שלך, כל פסיעה שלך אל הגאולה גואלת גם אותי. אל תברחי מכל המקומות הקשים (נכון לפעמים צריך לדעת להרפות, לעבור נושא אם מאוד כבד וסגור באופן שמונע לדבר) אבל תבואי. תדברי. תספרי לי את כל הפספוסים וההחמצות שאת חשה. את מרגישה כמה אני מצטערת בגללך? יש לך כוח נפלא, את יכולה להוציא אותי!! את יכולה לגאול את כל מקומות בהם חשוק לך. רק תבואי לדבר. פתאום זה לא אני מולו. זה אני והוא. ודווקא כששמעתי שבת המלך מצטערת בגללי מצאתי אותה יותר מתמיד.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם

צְדִיק הָאֱמֶת גָּלָה

שְׁלֵהוּיֹת אִישׁ כְּשֶׁר בְּאֵמֶת

הוּא רַק עַל יְדֵי הַתְּבוּדוֹת

פִּתַח לִי אֵת הַפֶּתַח

תָּן לִי דְבוּרִים

הִבֵּא אוֹתִי לְדַבֵּר אִתְּךָ

בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים

זַכֵּה אוֹתִי לִפְגֹּשׁ אוֹתְךָ

לִפְגֹּשׁ אוֹתִי

לְהוֹצִיא אֶת בַּת הַמֶּלֶךְ

לְגַאֲלַת עוֹלָם

"והיתה מצטערת לפניו מאד, כי אילו באת באותו היום, היית מוציא אותי מכאן"

אחת הסיבות הכבדות ביותר שמונעות ממני להתבודד, מלבד רשימת התירושים של אילוצים טכניים, הינה חוסר חשק לפגוש את עצמי עם כל המחדלים. לגעת בכל המקומות התקועים. המקומות 'הנאכסים' של החיים. כמובן ברור לי שההתבודדות היא רבת גוונים וכדאי מאד להודות בתוכה, או אפילו סתם לשבת ולשתוק לפניו. לא תמיד צריך לדבר רק על האין. אבל עוד יותר ברור לי שבסופו של דבר מי שהכי יבין ליבי וירפא אותי זה רק השם יתברך.

אז למה למען השם אני כל כך בורחת מדבר עם השם?

יום עמוס וגדוש עובר עליי. עבודה - בית - ילדים. תיזוז בין משימות מתחלפות, שעת השכבה חולפת, משמרת ערב של המתבגרים עובדת שעות נוספות, וכך היום הולך ואוסף את כנפיו כשמעליו מהבהבת לי באדום אזרה "עוד לא עשית התבודדות".

'תנף! אני אומרת לעצמי ופונה לעוד סבב של עשייה. השעה הולכת ומתאחרת העייפות כובשת אותי, כמעט מפילה עליי תרדמה. "התבודדות!!" מהבהב הצג באותיות אדומות. "בואי לפגוש את אבא". המאבק הפנימי עז מאוד. אני רוצה לפגוש אותו. את אבא שלי שאוהב אותי. להודות לו ולשתף, לפרוק עליו את כל הצרורות. אבל אין לי כוח לפגוש את עצמי. אין לי כוח אליי.

גם אנחנו כמו השני למלכות אוכלות מתפוח הפיתויים של העולם וישנות את חיינו. רוב הזמן אנחנו במצב שינה. מתפקדות במערכות החיים הבסיסיות, אולם החלק המהותי של העשייה מושבת. את מתזת בג'אלינג אינסופי אבל בעצם ישנה. לא באמת רואה את החיים. לא מצליחה לשמוע כמעט את קול השם. ומי מדבר על רצונות? אי שם בליבו של הלב הם קיימים, בוערים. אבל מי בכלל שם לב אליהם?

מגיעה אליי בת המלך ברגע של ערנות, זמן שכן זכיתי להיות בקשר עם השם, ואומרת: 'אני מצטערת, חכיתי לך כל הימים, אם היית באה היית יכולה להוציא אותי'

אופס!! אז מה, שוב תופסים אותי על חם? 'פישלת' הפסדת'!?

מורה ועוזבת - תרוחם!

דעי אמא יקרה, זה לא אותו בור, והעבודה שלך לא הלכה לריק. זהו רק ניסיון, שמבקש ממך להמשיך הלאה בענווה. דבר שני, אף אחד לא ביקש ממך להגיע לשלמות בעצמך. אנחנו בדרך, וזה העיקר. מי שלא עובד - לא עושה טעויות, זה הכלל. אבל מי שעובד - הוא גם נופל. לחשוב שאינך שווה כלום, זה בדיוק מה שהיצר הרע רוצה שיקרה לך. זאת המסקנה שהוא מבקש שתגיע אליה. אבל האמת לאמיתה היא שהשם רוצה שנתחבר אליו מכל מקום, שנהיה איתו בקשר. יעבור מה שיעבור.

הרצון, הביקוש אחר הנכון והאמיתי - זה תיקון העולם. בשביל זה נברא העולם! הנה, יש לך עוד הזדמנות להתחנן על התיקון השלם. יש לך עוד הזדמנות לעשות נחת רוח עצומה לבורא עולם ולהתחיל מההתחלה.

את נבחרת, תאמיני!

אנחנו צריכות אמונה בעצמנו. כל אמא צריכה להאמין: משמיים נבחרתי להיות האמא בבית שלי. הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו הפקיד אותי כאן, בבית הזה. ואם הוא שם אותי כאן, המסרים והעצות שחולפים לי בראש הם אמיתיים. כל עוד לא עברתי על דברי תורה והלכה, כל כך חשוב להסתכל על עצמי בעיניים טובות. לא רק בעיניים מבקרות ושליטות. אני עושה טעויות נכון. אבל אני גם עושה דברים נכונים וטובים.

הוא צריך פיג'מה, לזה צריך לרכוש סוודר חדש, ההוא - יכול לחכות עם הנעליים... וכל יתר העצות והדרכים שחולפות בראשי, אלו מסרים מהשם. הוא מעביר דרכי את מה שצריך שיקרה כאן. התחושות שלי נכונות. הרי מהיכן מגיעות אליי המחשבות? מבורא עולמים. הן משתלשלות ממקור עליון הישר ללבי, אִם הזאטוטים האלו. אם חשבת כן, כנראה זה מה שהם צריכים לשמוע, לקבל ולחשוב.

כשאתה על עצמי בעין טובה יהיה לי קל יותר להסתכל גם על הטעויות של ילדיי בעין טובה. כשאתה ילד טועה אציין בענייניות "טעית", אבל לא בגלל שאתה רשע ח"ו, אתה צדיק, ואתה תעשה תשובה ותמשיך בעז'ה. לא אתן לעצמי את ההרגשה שאני רשעית על הטעויות שלי, וגם לא אתן לילדיי את ההרגשה שהם רשעים על הטעויות שלהם.

נזכור: "מודה ועוזב ירוחם". ואם ניפול שוב? נגיד שוב: "מודה ועוזב ירוחם". וכך נמשיך ונעשה נחת רוח להשם. אנא השם הושיעה נא, אנא השם הצליחה נא, שנתחיל כל פעם מחדש!

בן המלך נופל, ובת המלך מדריכה אותו שוב מה עושים לאחר הנפילה. איך עושים חישוב מסלול מחדש אחרי ששינוי וטעינו. נשאל את עצמנו: האם יש אמא אחת בעולם שאף פעם לא עשתה טעויות עם ילדיה? האם קיימת אישה מושלמת כזו שאף פעם לא כועסת, תמיד סבלנית, מסבירה לילדיה את השכל שיש בכל דבר, מרחמת תמיד, מספרת סיפורים ועוד ועוד מעלות...?

אין אישה מושלמת

אחת המכרות שלי היא אישה מתוקה להפליא. כשאני דופקת אצלה בבית מגיעה התשובה: "אמא כבר מגיעה", זה לוקח בערך ארבע דקות עד שהיא אכן באה בשלווה וברוגע לדלת. הדיבור שלה לילדיה איטי ונעים, נראית האישה הכי מושלמת עלי אדמות. אילו טונים נעימים יש שם בבית, בדיוק החלום שלי.

לולי סיפרה לי אישה זו בעצמה על צרותיה בתחומים אחרים, והראתה לי שיש לה אכזבות גדולות שם, לא הייתי מאמינה. סבלנות זו נקודת החוזק שלה, נכון. גם אמא שלה דיברה כמוה, לאט ובנועם. אבל צרות אחרות, ישנן גם ישנן.

אז אין אישה מושלמת, כולנו מסכימות. אבל מה עושים עם האכזבות הללו מעצמנו שפוקדות אותנו יומם וליל? איך עוברים אותן? איך עושים טעויות וקמים? התפרקנו, כעסנו, קלקלנו. מה עושים עכשיו?

השם נהנה דווקא ממני

בשביל לחזק את עצמנו, בואו וניזכר ממי בורא עולם נהנה יותר, מצבא המלאכים הממלא את השמיים או מבני האדם כאן בארץ? תשובה: "אביִת תהילה מקרוצי חומר!" איזה פסוק מחיה. דווקא אנחנו בעלי הפגמים משבחים את השם, דווקא מאיתנו יש לו הכי הרבה נחת. אתה מלך העולם מושלם - ואני הקטנה מלאה בטעויות. ודווקא ממני אתה נהנה. פלא גדול!

ועדיין... לעיתים ישנם מקומות בהם יש לי עבודה פנימית של שנים, מקומות בהם אני עובדת על נושא מסוים וכבר ראיתי הצלחות, ופתאום - בום, נפלתי לבור!

כמה עבדתי על מידת הכעס, ושוב אני מוצאת את עצמי מתעצבנת על איזה שטות של הילד. מסבירה לו במילים בוטות כמה הוא לא בסדר. אני, שתורת רפ"ב של רבנו שגורה על פי, צועקת על הילד שלי את הרע שלו. אוי אוי, זה שובר. זהו, התפרקתי. אני לא שווה!

נסיעה לקברי צדיקים בצפון

יום שני ט"ז טבת

9/01/23

יום תפילות, שירים, ריקודים

ודיבורי התחזקות

עם הרבנית **ציפורה פלדמן** תחי'

לביורם והרשמה:

חנה-0548498181 | 0772005640 מירב-0527116580

חינוך בחייוך

א' 3. פסח 1/21

שיחת חברות

חנוכה. נר איש וביתו.

שאלנו את החברות מהו הנר האישי שמאיר להן בחנוכה?
הן סיפרו לנו על אור קטן אבל גדול שמדליק להם חנוכה בתוך הלב.
התשובות המאירות לפניכן.
לקחת את האור ולהדליק עד שתהא השלהבת עולה מאליה...

חנוכה בשבילי הוא זמן שלא לעשות חשבונות כלל (חוץ מהקלוריות הקדושות וכו'). זו תחנת הטענה אמיתית לעזות דקדושה. דווקא מול טבלאות האקסל של העולם, שמוכיחות לי אחד על אחד שאין לי סיכוי. שלועוגות לי בקולות של טבע וכפירה. משבצות ביעילות את נתוני הטוב הזעירים והרועדים שלי מול נוסחאות המציאות המבוססת והמייאשת...

פעם בימי מתתיהו ליוותה אישה יהודיה את בעלה החשמונאי לפתח האוהל, רועדת. בטרם יצא לקרב הלא הגיוני, פגשה במבטו הבווער. יודעת מול האש הזו - אנחנו הולכים אחרי מתתיהו, השם יתברך ילחם לנו. היום, אני מייטיבה את המטפחת ומול המציאות המבולגנת והמחלישה - מעיזה (כן, זו ממש עזות דקדושה!) לחייך לשמוח ולהאמין. לדעת: אנחנו הולכים אחרי הצדיק, ואין שום ייאוש בעולם כלל!

חוו, אנציה דחייק ושלמות

דפריבא ודפראלין לבאלר פולכיס אחר אמתיהו
פלס יחם לני

בתיה ושלמות

באור לניבא

דפריבא דפני לני

וציין ושלמות

דפריבא אינסוס

באחד מלילות חנוכה תשפ"ב התחלתי לקרוא - כמעט לראשונה - מליקוטי תפילות. התרגשתי לראות השגחה מיוחדת כאשר התפילה שנפתחה לי הייתה בדיוק מתאריך כ"ה בכסלו.

באותם ימים קראתי ב'חברות מקשיבות' על חברה שהלכה עם ליקוטי תפילות וקראה לו 'לב קטן ומתוק שלי'. היא קראה מדי יום, קצת. ולבסוף זכתה לעשות סיום על הספר כולו. החלטתי ללכת על זה. לקרוא בכל יום, כסדר, בליקוטי תפילות. בד"כ אני מתקשה להגיע לתפילה מסידור, וגם בהתבודדות לא קל לי. קביעות בליקוטי תפילות הייתה נס מדהים עבורי. השתדלתי בכל יום (ובד"כ בכל לילה מאוחר...) לקרוא כמה מילים/שורות/קטעים, לפי הכוח. פעמים רבות קיבלתי חיזוקים מדהימים, תשובות לתהיות ופתיחת הלב. כעת אני ב"ה לקראת 'סיום'! מתכוננת לחגוג אותו עם המשפחה בחנוכה הבעל"ט!

הייתי שרויה בחושך גדול וסמיך. עצבות וכדוך עמוק התגברו עליי, הייתי על סף דיכאון. באחד מימי חנוכה, בעודי עומדת מול נרות החנוכה ומרגישה את החושך הפנימי בעוצמה, קלטתי שלא יצאתי מהבית כבר שבועיים. הסתכלתי על הנרות הקטנים. כל כך קל להדליק אותם. כל אחד יכול. זאת הייתה תפנית. אני צריכה לצאת. אני צריכה להילחם, אני צריכה להכניס את האור פנימה. אעשה רק משהו קטן, כמו להדליק נר. משהו שינתק אותי מכבלי העצבות האלו. יום למחרת השם זימן לי ברית, הכרחתי את עצמי להגיע. שמחת אליהו הנביא רוממה אותי. הנר הקטן והפנימי החל להזריח. משם התחיל מעגל טוב יותר. שנזכה להיות בשמחה תמיד!

אונתן בינן קאן לרינס את פחולק

רבקה-חנה ושלמות

נרות החנוכה מזכירים לי את הניסים והנפלאות שנעשו לעמנו ואת הניסים שנעשים ברגעים אלו ממש בחיים שלי. כן, גם אני זוכה לנצח את כל הרע שבעולם עם מעט הטוב שלי. הכול בזכות צדיק האמת שעוסק כל ימיו לגלות את הטוב שבי ואת ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בו. יש לי מנהג תמים שהמצאתי לי. בלילה האחרון של "זאת חנוכה", כשאני רואה שהשמן עומד להיגמר והנרות כמעט כבים אני אוהבת להוסיף עוד שמן. שידלק עוד קצת, שיאיר עוד. שלא יכבה לעולם ויאיר בי לנצח נצחים.

חנוכה שמח ומלא אור לכולנו!

אנצחת את כה ריבא לביצום
עם אטל פילוב:

יעלינסוכת עם כוחו
לם זקן פיקפולר

החשמונאים מנצחים ולבסוף מוצאים פך שמן. אני חושבת על היום הראשון שבו הדליקו את המנורה הקדושה. בית המקדש מתוקן טלאי על טלאי. המנורה הקדושה אולתרה במהירות מכל מיני חומרים. פך קטן שבקושי מספיק ליום אחד נמצא. מן קול פנימי משבית שמחות מקריין לי: איפה מסיבות ניצחון מרשימות? הדלקת מנורה מפוארת ברוב עם? תהלוכת פאר של אלפי ילדים נושאי לפידים? הכול עושה רושם די נעבאך. אבל לא!! יש כאן ניצחון ענק!! לא משנה מה יקרה אחר כך, עכשיו הקדושה ניצחה. גם אני רוצה לראות את הנסים שבחיי אפילו אם הם לא מגיעים עם 'שואו' מדהים. להודות עליהם ולחגוג אותם. הלוואי ואזכה.

חנה ויבא

דפראל אל

פוסים בחיים

עם אל פוס

דפ"י ו"לל"

ודפראל אל:

מה שאני לוקחת מחנוכה זה המוסיף והולך, כל יום עוד אחד, כולה אחד! לא מבקשים ומני להתקדם בצעדי ענק ולהאיר במנורות רנדיזיות, רק להוסיף נר לי דקיק אחד! זה כל כך מעודד וישים. כשחשוק לי אני נזכרת בנר הקטן ומנסה להתקדם בטיפה, אפילו רק לחייך בכאילו, כבר טוב.

לולאית ומוסיפה

ורפוכת בקצה

פריבאן למה וואריה

פריבא עם כולן באור חזק ואמת:

סיפור ותפילה על צעקה והודיה

חבריה אמספרת:

הואצברים סבהו אותי בהבצעת חנוך. הירגלתי ללאן צריכה צחוק
 דרומתיק צינים אצב רלה"י הקצול. אהב רואינוצות רחברו צעי. יום
 אחו רחלמתי: דא צוב! היום אני נוסצת ררי למוצו! רחברתי רחצתי
 דמתחנה. רהאטורוס לחלע צע פני רחעי לוב רותרי אותי תמררה ומיואלת.
 צפצפ מכונת נלאו אחרי אספר צקות. אסתי לכתי רחרי לם וללערה:
 "אנחני נוסצים דמירון צופ לעתיים, מצטרפתי." רחברתי. אבא ררי
 למוצו רחצו לעתיים, הלברע דרפופות! כן. צווקא כלאן כק רחוק
 ריקלי רחפסתררה. רחברתי דרפי צלמות ככ חי. רחברתי דרפי
 קצת יותר טוב.

כלהצני ררי למוצו, רחפערתי לחיית, לעלחריה רירגלתי צורק
 דפתוח ריקולי תפילות. תפיעה נריאה ונפלאה קינה עי מתוק
 רפופים. תפיעה מלמלמ רופיה וצוקה גס יח. תפיעה מרופיקת
 מוצבה רחירגלתי. מצב אחו רצותי דרפופות, מצב לני רחע ככ כק
 אטום... רצרות סוברות, מר צוליס? ורי נחן ריאר עי רפויק את
 רצנין רח. הלברע דפתוח את רחע רירק דעסוק רחופיה.
 אחרתי את רחפיעה רחברתי רח. כלסיימתי רונחנה יו צע
 כחפי. "חוצרים?" רחברתי רייתרה צריכה כר רלוב. נכרתי
 לאת נלמות צפיינ דא אחרתי. "ריהי למוצו, רחפיעה רחזו ריו
 גס פסוקים מתוק נלמות, ליחלר עי" צופתי את צלמי. רס
 רחכבו מצב אחו, ואני רחצרתי מרצב רלני רחפולמתי אומם.
 רינתיים חלברתי דרפוחרע את נלמות. כלסיימתי - רחברתי ורפי
 רחצו. ככיתי דרפי צלמות! לנכרה ריק דרפופות רפתוח
 את רחע צע ירי רחופיה.

מלתפת אתכן הלתי פסקאות למלמלות את רחופיה ואת
 רחצוקה. את לתיחן אני צריכה!
 (רחפיעה רחלמתי רחיקולי תפילות ה, תפיעה ה;
 פתוחו ומתי נללכני!)

רבונו של עולם מלא טוב זכנו להודות לך סלה עזרנו
 והשיענו זכנו לטוב האמתי לשעשוע עולם הבא שהוא
 הודאה לשמך הגדול והקדוש ואזכה בכל יום ויום לומר ברכות
 והודאות שירות ותשבחות הרבה לשמך הגדול והקדוש,
 להודות לך ולברכה על כל החסדים והטובות והנסים והנפלאות
 אשר עשית עמי מעודי עד היום הזה, על נסיה שבכל יום עמנו
 ועל נפלאותיה וטובותיה שבכל עת ערב ובקר וצהרים... אלו
 מינו מלא שירה כים ולשוננו רנה כהמון גליו, ושפתותינו שבח
 כמרחבי רקיע, ועינינו מאירות כשמש וכירח, וידינו פרושות
 כנשרי שמים, ורגלינו קלות כאילות, אין אנו מספיקים להודות
 לך... והנני מודה על העבר, וצועק על להבא מלא רחמים,
 הגומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב, והכנסתני בקדשת
 ישראל ול א עשיתני גוי... ותמהר ותחיש לגאלני ולהוציאני
 מכל הצרות והרעות אשר סבבוני, "ה' מה רבו צרי, רבים קמים
 עלי רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באל הים סלה ואתה
 ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי", צרות רבות סבבוני קראנך
 ה' אל הינו, "בצר לי אקרא ה' ואל אל הי אשוע ישמע מהיכלו
 קולי ושוועתי לפניו תבא באזניו מן המצר קראתי יה ענני
 במרחב יה קראתי מצרה לי אל ה' ויענני

ליקוטי תפילות

מבטן שאול, שועתי שמעתי קולי
 ותשליכני מצולה בלבב ימים
 ונהר יסובבני, כל משבריה
 וגליה עלי עברו...

השיטה וק. ר. לאלמלא

איך עם כל "האוצרות" שבתבה
 להרגיש רצונה אהובה
 את כל "התיקים
 תדע איך לפתח
 לעבד
 לנתח
 לתת לי כוח
 לתת בי אמון והשלמה
 לרפא בלי "סימני החלמה"
 מזיק, לפי הכלים
 כמה טוב לדעת
 אני לא לבד
 אתה אתי תמיד בדרך
 קרוב ליד

מוצאת עצמי מנשגשת
 מרגישה מיאשת
 מיבשת...
 השם,
 אולי במקום שאני אפגש אתך
 ונדבר על הא ודא
 ואחכה שיגיעו דבורים
 להכנס למקומות הנעולים
 הנעלים
 הנה
 כאן על השלחן
 השארתני לך את המפתחות
 פתח אתה את התבה המאבקת
 למד אותי את השיטה

קוראות כותבות

טיפול בשיטת R.P.B - הטיפול היעיל ביותר!

חברות יקרות! ר' נתן אמר לנו: "אזמרה ורק אזמרה". גם לימד אותנו שכל החיות שלנו תלויה בכך. אנחנו חייבות את העצה הזו לעצמנו, לביתנו, לזוגיות, לעבודה, לכל מקום. זה החמצן. זה החיים. זה הקיום שלנו. זה מה שיוכל להרים אותנו בכל המצבים. לחבר אותנו לעצמנו ולקב"ה ובכלל, לחיים טובים ויפים.

אז איך עושים אזמרה? לכבוד חג האורות בואו ונלמד זאת מחדש כאילו לא שמענו על כך מעולם.

שלב ראשון: הרע הוא דמיון!

חג החנוכה מלמד אותנו כיצד מנצחים את החושך. לחושך יש תכונה מאד מעניינת. אפשר לגרש אותו ברגע ובלי מקלות ואבנים, רק להדליק גפרור קטן והחושך איננו. הרע הוא בסך הכול העדר אור, אולם הרבה פעמים לנו נדמה שהוא ממשי ועבה. אז תזכרו את זה חזק: הרע הוא דמיון, הטוב הוא אמיתי ונצחי! זה מה שמלמדת אותנו עצת ה"אזמרה".

נניח שאני פוגשת סיטואציה שלילית בעצמי, בילד שלי או בבעלי (זו דוגמה הכי רלוונטית ועיסית...). המסך כולו נראה שחור ועכור וגם אם יש פה טוב (ודאי יש פה טוב! את זה נזכיר לעצמנו כל הזמן!), בינתיים הטוב הזה מוסתר מאוד. איך מגלים אותו? רבנו הקדוש אומר בתורה רפ"ב: "ואפילו מי שהוא רשע גמור צריך לחפש ולמצוא בו איזה מעט טוב שבאותו המעט אינו רשע".

זה אומר לי שעליי לעזוב לרגע את המעשה המכוער שראיתי (איך הוא יכול כך לדבר אלי...?) או את המידה המגונה שפגשתי (איזה חוסר אכפתיות...). בואו נחפש נקודה טובה מתחום אחר שבו הוא כן טוב וחייב להיות כזה (אז נכון שהוא דיבר לא יפה, אבל אתמול, למשל, הוא ממש עזר לי כשהייתי צריכה...). בואו נשים את הרע לרגע בצד.

שלב שני: מנמיכים את הווליום

בדרך כלל כשאנחנו נכנסות לתסריט של ראיית רע אנחנו נהנות (כן, יש לנו כנשים הנאה כזו להוציא מהארכיון את כל ההסטוריה שיש לי איתו עוד מהחנותה...), בואו נחליט שגם אם יש פה רע אפשר לצמצם את השטח, להוריד ווליום, להפחית את העוצמה. ואז כשאני מחפשת משהו קטן טוב ושמה עליו את הפוקוס ובפרט אם

הצלחתי למצוא עוד ועוד נקודות טובות, קורה משהו מעניין ביותר: "ועל ידי זה שמוצא בו איזה מעט טוב ודן אותו לכף זכות, על ידי זה מעלה אותו באמת לכף זכות ויוכל להחזירו בתשובה שלמה" - אותו אדם כבר לא נמצא באותו מקום. את, עם הכף זכות' שלך, מעלה אותו באמת לכף זכות, למקום גבוה יותר. ממש השפעה מטה-פיזית.

את פועלת עליו בלי שהוא יודע ומרגיש. ואם נתמיד בכך נוכל לגלות אדם אחר וחדש. וגם המבט שלנו עליו ישתנה (פתאום הוא כבר לא כזה גרוע...). אז אין פה הוקוס פוקוס אבל צריך להאמין שהעצות של הצדיק ודאי פועלות עלינו את ההשפעה העמוקה ביותר. אני מדליקה נר קטן והרע באמת נעלם.

R.P.B המאסטר של השיטות!

שמעתי שיש כזו שיטת טפול שנקראת "ביו אנרגיה", ובלי להיכנס לסוגיה הזו של שיטות טיפול, בשיטה זו המטופל לא צריך להגיע לטיפול. הוא יכול לשבת בבית, לישון במיטה ולקבל טיפול.

ב'אזמרה' רבנו מעביר אותנו טיפול עמוק ויסודי וגם אנחנו יכולים "לטפל" בסובבים אותנו בשיטה המדהימה הזו שמתפלת מהשורש בכל סוגי החוליים וגם בכל סוגי הבעיות (שלוש בית, חינוך ילדים, ועוד...). וגם מציעה טיפול קוסמטי (הסרת "שחורים", טיפול בפצע ילדות...) הכול!!! הכול בשיטת R.P.B - רפ"ב! ה"בעיה" היחידה היא שהשיטה הזו לא עולה לנו שום כסף (היום כמה שמשלמים יותר, כך האמון בשיטה גדול יותר), וגם שאין לה שם בלועזית (הנה עכשיו נתתי לה שם, נשמע טוב לא?), צריך רק להאמין בתמימות ופשיטות שבעצת הצדיק יש את כל הרפואות שאנחנו צריכות לכל הבעיות ולכל המצבים. הלוואי ונזכה לקיים אותה מתוך אמונה תמימה ופשוטה, אמן!

חצאית רחבה, גרביים אטומות כדבעי, צווארון -

החלטת להתחזק בצניעות, לקבל על עצמך קבלה; אבל מיד עולה לך בלב החשש: מה יאמרו? איך יגיבו?

אתן יושבות בגינה, הילדים משחקים והאמהות מפטפות. אוירה נחמדה.

"אל תשאלו מה קורה אצל שלומוביץ", כך גב' לוי, השכנה.

לא צריך להיות חכמה כדי להבין את ההמשך, הלב צועק לך: רכילות! לשון הרע! המצפון זועק: תברחי! - נו באמת, אפשר לחשוב, כולם נשארות, רק אני אעזוב? מה יגידו עליי?

בימים ההם, בזמן הזה, כמה מלכות יוון הרשעה.

תסגדו לחומריות! כך הם הכריזו: בן אדם צריך אוכל, כסף וגוף חזק, חסון - תשקיעו בתכל'ס! תלמדו מקצוע, תעשו קריירה, תעשו ספורט, תבלו -

תורה? אמונה? דברים ערטילאיים, מיותרים! נשפו בבוז. תפסיקו להיות פרימיטיביים, בזבוז זמן! כך לזלו, בעטו בכל דבר שבקדושה, השתלטו בחוצפה על חיי היהודים והיהדות. בכוח הזרוע רצו לבטל את התורה - השליטו פחד ומורך על כל מי שכן רצה להיות יהודי;

היהודים, ברובם נכנעו. העקשנים ברחו למערות, התחבאו כמו עכברים.

בדרך הטבע היה נראה שהיוונים שולטים, ה' ירחם!

באיזה כח ועצמה הם קמו נגד התורה?

בכח חוצפתם - "עזות דסטרא אחרא"!

אבל חמישה יהודים לא השלימו עם המצב. חמישה יהודים - כנגד כל העולם!

היוונים לא מרשים לנו לשמור שבת, ללמוד תורה, לקיים מצוות, לשמור על טהרה? - לא יקום ולא יהיה! נצא למלחמה!

"נתן ה' יתברך כח בלב מתתיהו ובניו, והתגברו בעזות גדול דקדושה כזה, עד שחמישה אנשים עמדו כנגד המון רב והשפילו אותם!"

שום הגיון לא יכול להסביר איך זה קרה, איך חמישה אנשים בלבד, לא קרביים, לא ספורטאים, אפילו לא יודעים לאחוז נשק - הם שניצחו!

זה הכח של העזות דקדושה.

"ועל כן נקרא חנוכה, כי זה עיקר

החינוך בעבודת ה', שהוא רק

על ידי עזות דקדושה, בכדי

שיוכל לעמוד כנגד עזות

דסטרא אחרא המונעים

אותו מלהתקרב אל

הקדושה ולהכניעם

ולהשפילם ולכנס

אל הקדושה,

בבחינת 'נהלת

בעזך אל נוח

קדשך"

מה יגידו כולם?

מה זה משנה.

מה אכפת לי

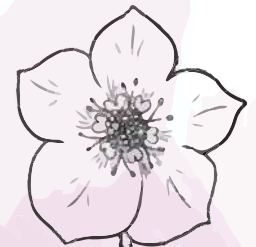
מה יאמרו. אני

רוצה לעשות את

רצון ה', ולא אכפת

לי מכלום. ה' אמר

להתלבש בצניעות? אני

מעל הזמן
והמקום
חברות אקליבות

מתחזקות בביטחון

בעזרת השם יתברך נתחזק היום במידת הביטחון, מידה שתביא אותנו לידי שמחה, כמו שרבונו כותב בספר המידות: "על ידי ביטחון יזכה לשמחה". אדם שמידת הביטחון שלו חזקה, שברור לו כאור היום ש"הכול מתנהל כרצונו יתברך לבד לטובה", הוא יזכה לחיים טובים.

אומר לנו רבנו נחמן שאדם שמאמין בהשם יתברך, שכל החיים שלו מסורים ביד השם לבד, ושהשם ית' הוא בעל הבית היחידי בעולם שקובע כל פרט בזה העולם בלי צל של ספק, מבטל מעליו כל גזרות קשות ורעות. אף על פי שיש לו חטאים שמצריכים כפרה על ידי ייסורים וקשיים, מגיעה מידת הביטחון ובה כוח עוצמתי לבטל ולהפך את הגזרה.

להתחבר למידת החסד

הביטחון של האדם הוא באופן שהוא מחובר כל הזמן למידת החסד. הוא חושב רק טוב, רק רחמים, דן את כולם לכף זכות, דן את עצמו לכף זכות, ובכך מושך על עצמו חסדים. בבחינת: "הבוטח בה' חסד יסובבנו". הוא לא מתחבר לפחדים או דאגות, לבלבולים ולספקות. וממילא לא נמשכים עליו ממידת הדין שום דינים.

הבוטח חושב רק טוב. הוא מתחבר למידת החסד העליונה, והחסד האלוקי עוטר ומגן עליו. הוא לא נותן כניסה למחשבות שליליות משום סוג. ומידת הדין לא יכולה לפגוע בו.

איזה יופי, איזה זכות ותענוג. מה אנחנו רואים? אדם הבוטח בה' יתברך הוא מבטל גזרות רעות מעל עצמו. הבוטח יכול גם לברך מישהו אחר ולפעול גם עליו שלא יאונה לו שום רע בכוח הביטחון שלו. זה הכוח של הצדיקים. לצדיקים היה כזה ביטחון ברור כאור היום שהשם יתברך הוא המנהיג הבלעדי. וגם אנחנו יכולות ללכת בדרכם.

גן עדן בעולם הזה

כמה הקדוש ברוך הוא אוהב אותנו שהוא שלח לנו את רבנו נחמן שיחזק אותנו באמונה ביטחון ושמחה. שנזכה כבר בעולם הזה שיהיה לנו גן עדן. כמו שאומר רבי נחמן: "זו לא חוכמה שיהיה לאדם גן עדן בעולם הבא, החוכמה שיהיה לו גן עדן בעולם הזה", על ידי שהאדם יתחזק כל החיים בכל מיני ירידות ועליות וימשוך את עצמו להשם יתברך שהכול מאיתו יתברך ולטובה- התודעה הזו תעמיק, תחדור בנפשו ותתבסס בעוצמה, והיא זו שתיתן לו את החשיבה הטובה על השם יתברך ותביא אותו לידי שמחה.

להביא את הטוב הביתה

אדם שבוטח בה' ומאמין בכל ליבו שאיך שה' מנהיג את חייו זה הכי טוב, זה בעצמו גורם שאכן יהיה לו טוב. הבעל שם טוב אומר לנו שאדם שבוטח בבורא עולם, בחסדו העצום ורחמיו, החסד בעצמו יעטוף אותו ויגן עליו. הוא מסתכל על השם כאב רחמן טוב ומטיב, הוא מתחבר למידת החסד העליונה וזה גורם שנמשכים עליו חסדים ורחמים והוא ניצל מכל גזרה וקושי. גם אם אדם נמצא במצב שבגלל עוונותיו הוא צריך לקבל עונש לכפר על חטאיו, כל עוד ליבו חזק בביטחון בה' לא יפרעו ממנו והקדוש ברוך יתנהג עמו במידת הרחמים. אבל אם חלילה יכנס לפחדים ובלבולים של מה יהיה ואיך יהיה, תסור ממנו מידת הביטחון ובכך גם ההשגחה ואזי באמת יקבל את העונש המגיע לו בדין. הוא עצמו גרם לעצמו להתחבר למידת הדין של מעלה, מקור הדינים והגבורות...

עין טובה על השם יתברך

כדי להמשיך על עצמנו מידת הביטחון, אומר לנו רבנו שעלינו להתחזק במחשבות טובות ולהיות עקשנים בעין טובה על השם יתברך. שוודאי ללא שום ספק, השם אוהב אותנו ומרחם עלינו, חסדיו ורחמיו לא נגמרים לעולם. בעבור זאת יתקיים בו: "אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי". כל מזמור דוד המלך מתחיל בביטחון בו יתברך: "מזמור לדוד השם רועי לא אחסר", השם אני בוטח רק עליך, אתה מוליך את החיים שלי בצורה הכי נפלאה ומדויקת, אתה מנהיג את חיי, המסלול שלי מולך בדרך הכי צודקת "נפשי ישובב ינחני" - ודווקא בדרך הזאת אזכה להתקרב אליך ולהכיר אותך. אין לי שום פחד וחשש משום מצב שאצטרך לעבור במהלך המסלול שלי, "כי אתה עמדי".

כך היא דרכו של הבוטח, אתה חושב חסד - אתה מושך חסד.

יהי רצון הזמן כמה השם טוב ורחמן. נלך עם הנקודות הטובות, ונזכיר לעצמנו את חסדי השם עמנו: כמה עזרת לי פה, כמה עזרת לי שם, ממילא בנפשנו תיבנה נדבך אחר נדבך חומה חזקה ואיתנה של ביטחון ואמונה.

מחשבות טובות! איי איי איי דיבורים טובים! איי... איי... איי... שנזכה, אמן!

הזדמנות שְׁנִיָּה

- מְקִיצָה
- טְרוּפֵת נְשִׁימָה
- דְּפֶק מוּאָץ
- פַּחַד אֵימָה
- שְׁעִטַּת רַגְלִים מְמַהְרֹת
- עֶשֶׂן מִתְאַבֵּד בְּפָנַי
- צוּפֵר אֶכְזָבָה
- מְהַרְהֵד.
- ***
- תְּרִיסִים שֶׁל כַּעַס
- מוֹנָפִים עַל שְׁלוֹתַי
- סִפֵּק מְעֵרְעֵר
- בְּחֻלְקַת אֲמוֹנָתִי
- מַחְפָּה לְבַת הַמֶּלֶךְ
- שְׁתָּבוּא שְׁתַּנְעֵ
- שְׁאוּרָה בִּי יִגְהֶה
- לְבִי אֵלֶיךָ עֵר
- אֵךְ חֲטַפְתִּי שְׁנָה.
- **
- מִי זֹאת עוֹלָה
- מִמְדַּבֵּר הַהֲחֻמְצוֹת
- תַּחַת הַתְּפִיחַ מִתְעוֹרְרֵת
- בְּתַקּוֹת חֲדָשׁוֹת
- אָכֹן
- לֹא יִגְעֵתִי לְרִיק
- וְלֹא יִלְדֵתִי לְפִהָלָה
- גַּעְגּוּעֵי, כְּחוֹתֶם עַל לִבִּי
- שְׁמֵרַת אֶצְלֶךָ

שיר - מעשייה

בס"ד
הקו שיכניס לך
שמחה אמיתית ללב
הוגם יצחיק
אותך...
079-60-767-35
לושים בלבד

קצת, הנה, בעצם הרצון להיות אמא כזו כבר הכנסתי לביבה מלובבת לשמן החם. לא עליי המלאכה לגמור. הצדיק יגמור בעדי.
אוצר היראה: "ועיקר הנס היה על ידי השמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול היינו אף על פי שהסטרא אחרא מטמאת כל השמנים שהם בחינת המוחין שיש בכל אחד מישראל שמשם נמשך אור נקודתו הקדושה שהוא בחינת צדיק, אף על פי כן השם יתברך מרחם על ישראל ושולח לנו בכל דור צדיק אמיתי... בחינת שמן החתום בחותמו של כהן גדול שהוא צדיק האמת והוא בחינת נקודה הכללית של ישראל, ויש כוח לנקודה שלו להאיר ולעורר כל ישראל". (אוצר היראה, חנוכה, י')

הצדיק. "אתה רק צריך ללבב אותו!". (שש"ק א', ת"ב)
רק צריך ללבב!
נזכרתי ביצירה שהכנתי לבתי בשנה אשתקד לקראת תחרות יצירת חנוכיות בבית הספר. היה שם ברווזון המחופש לטבח. בידו האחת החזיק שלט עליו כתוב: 'לביבות חמות', ובשנייה אחז מחבת עמוסת לביבות. בתוך המילים 'לביבות חמות' הדגשתי בארט ליינ את המילים "לב חם".
'רק ללבב אותם?' חשבתי בהתרגשות. 'להכניס לשמן!'
הצדיק נקרא שמן. והוא אחראי שכל המחשבות, הרצונות, הדיבורים והמעשים הטובים שלנו, יעלו לרצון לפני בורא עולמים. איי ללבב לביבה ולהכניס לשמן? את זה אני יודעת. המתכון הזה מושלם! "תנו לי את ליבכם..." אמר הצדיק. אתן קצת ועוד

במוצאי שבת חורפית של כסלו מצאתי את עצמי יושבת וכוספת ללב. זה היה סוג של לב מזן שכמעט ואינו קיים (כמעט, כי יש כמה עשירות דקדושה ביננו שכן זכו אליו). ביקשתי "גנרטור" - לב של אידישע מאמע, חזק ופועם. 'אבא שווה לך', שכנעתי. 'לדיי יהיו בריאים בנפשם, תהיה כאן אהבה, רגישות, הזדהות, חמלה... אבא, תלמידי חכמים יוכלו לצאת מבית שיש בו אמא עם לב כזה!' בכיתי כמו תינוקת, מרגישה את המרחק האטמוספרי בין לב אבן שמתעוררת בו איזו לחלוחית לבין לב הבשר אליו אני כוספת כל כך...
'השאלה שלך כבר נשאלה בעולם' צף לו דיבור בתודעתי. וכבר סיפורו של תלמידו של רבי נתן קם והיה. הם דיברו שם על אברהם אבינו שהיה לו לב רחב כאולם. אחד התלמידים קם ושאל מנהמת ליבו את מוהר"ת: "אבל מניין זוכים ללב כזה?", "יש לך כזה לב" אמר לו

קוראות כותבות

עסקת חבילת הצרות... / א.נ. קצת

שמתיישבת על ארון בטובו של ה' יתברך ורחמי על עמו. לשם כך אנו מוכרחות לפתח את הארון, להרחיב את דעתנו כדי לראות אותו יתברך בתוך התמונה, לחוש את רחמי בתוך הסיפור. ולגלות את טובו והשגחתו הנפלאה עלינו תמיד.

רבינו אומר כי הדרך לעכל ולהכיל צרות וקשיים ולהתקרב לה' דרכם, חייבת לעבור תוך כדי התבוננות בהודיה על הטובות שהשפיע עלינו ה' בעבר ומתוך כך למלא את הלב באימון ותקווה שוודאי גם עתה ישלח עזרו להתמודד עם הקושי ולצאת מתוך המצוקה. כמו כן על ידי הסתכלות על 'הרחבות' שביסורי ותלאות ההווה, כלומר, לחפש איך השבר עצמו מכיל טובות רבות והארות פנים, שמוכיחות לנו כי הצרה נשלחה אלינו בהשגחה פרטית ומדויקת, מאב אוהב השוקל כל פרט בקושי.

נס חנוכה, מסביר ר' נתן היה הרחבה של הארת פנים בתוך קושי הגלות, כי הלא בית המקדש השני היה אמור להיחרב והנס הגדול לא היה שלם, הגאולה הייתה רק עד החורבן השני, ועם כל זה החיזוק העצום שהביא עימו לאותו דור ולדורות הבאים נותן לנו את הכח להתמודד בתוך תלאות הגלות המתארכת, להתמלא ציפייה ובטחון לרחמי ה'.

אז לפני שאנו נסחפות בתוך סחרחרת הצרות והקשיים, נפתח עינינו ולבנו ל'הרחבות', הניסים והנפלאות הקטנים והגדולים, שנשלחים אלינו יחד כ'עסקת חבילה', בהשגחתו ואהבתו של אבא רחמן, ומוכיחים לנו כי כשם שלא נטש, כן לא יטשנו לעולם, בימים ההם כן גם בזמן הזה.

(על פי ליקוטי הלכות כלאי בהמה ד')

'אילו צרות', 'כמה אסונות', 'הי ירחם', ו'מה יהיה הסוף?', 'עד מתי?' ו'איך נשרוד?!'... והמידע עובר ומתגלגל בחדרי המדרגות, מעל גלגלי האוטובוס, תוך ערבוב הקפה בעבודה, בהמתנה בתור, בכולל, בעבודה, מעל העננים, חוצה ערים, אוקינוסים, גלי אלחוט...

בעולם המתקשר והנגיש שלנו. גם אם איננו מחפשות להתעדכן, העדכון מחפש אותנו ובקצב מסחרר, מטלטל ומבלבל, מהיר מקצב העיכול. עוד לא נשמנו אירוע אחד וכבר נטחנים לאוזנינו עוד שניים... ועוד לא הזכרנו את הקורה אצלנו פנימה, כל אותם קשיים, בעיות גדולות וקטנות, עומסים, דברים שלא הולכים, נושאים שלא מסתדרים, ענינים 'תקועים'... אוי!

ואז מבלי משים, הלב קצת נאטם, נעשה אדיש משהו, מאבד אימון. והפה, אם נפתח, אזי לא לכיוון הנכון (התמסכנות, התמרמרות, קובלנה, 'יאוש...'). קשה לו להיפתח למי שמצפה לשמוע ולסייע, לזה שבידו הכל וממנו הכל – קשה להתחזק, להאמין, להבין שיש תקווה וה' רחמן וטוב.

משום מה, החדשות הסוערות אוהבות להילעס, להעלות גירה ושוב להיטחן, דומה כי השקיעה בהן, השאיבה לתוכן והדישה תוך כדי אנחות ושבירת לב מוסיפות ומייעלות אותן.

אולי אנו משלות את עצמינו שיש בכך השתתפות בצער, או חלק של נשיאה בעול, או אפילו שאיפה לביאת המשיח. אך האמת היא שדשדוש בתוך הצער שואב אותנו ואת דעתנו אל תוך צמצום, שמוביל לספיקות באמונה. וסותם את הפה.

כי הלא כל מטרת הקשיים והצרות היא לקרב אותנו לבוראנו, לחבר אותנו אליו מתוך מקום פנימי ואמיתי. לעורר לבנו להרגיש כי רק הוא אוהבנו ורוצה בטובתנו, להביא אותנו לאמונה, אימון של בטחון ורוגע שמאפשר לפתוח את הפה, לדבר, לספר על הכל ולשפוך, לשוחח על הכל ולבקש, בלי לפחוד או להסס. לעזוק, לצעוק את קרבי הלב ולהיאנח, אליו.

כדי שהקושי יוביל אותנו לתפילה אנו מוכרחות אמונה מבוססת.

נקודת בהירות

"עכשיו יהודים עלינו לרחם על אחינו הטועים! מתיוונים! חכו בבקשה באולמפידה שלכם, ואתם יהודים תרשמו להם מכתב בו תשכנעו אותם לחזול מדרכם הנלוזה. נראה איזה יהודי יצליח לשכנע את המתיוונים לחזור בתשובה!"
 היהודים עטו על מחברות יהדות בהתלהבות אליה ייחלתי, בעוד המתיוונים מציינים כידונים וכדורים באולמפידה אשר בלוח.

בזמן הכתיבה ניגשתי למתיוונים והנחתי אותם כיצד להגיב לדברי השכנוע.

"מתיוונים, אתם לא משתכנעים מהר... אבל ככל שמתקרב הצלצול אתם כבר חייבים להשתכנע כדי שבסוף השיעור תספיקו כבר לחזור בתשובה, הרי אתם בעצם לא רוצים להיות מתיוונים, מבינים?" המתיוונים הנהנו במרץ.

"המורה סיימת" קרא יהודי אחד. "אני רוצה לשכנע כבר, מתי משכנעים?"

"הנה ניגש כולנו לכיכר המרכזית בירושלים קרתא דשופריא" חיפשתי את הכיכר המרכזית ומצאתי אותה. כיסא רחב שוליים, בעצם הכיסא שלי. הבמה הכי

בטיחותית אם חושבים על זה.

הכול התקבצו סביב הבימה המרכזית. שכפול ישן מגולגל שימש ככרוז:

"יעלה ויבוא היהודי אסתי!

ויקריא את מכתב המחאה שלו לאחיו

הטועים!" היהודי אסתי עלה על הבמה עם

מחברת יהדות, והחל לקרוא ברגש:

"הקשיבו הקשיבו מתיוונים יקרים, אתם צריכים לחזור בתשובה, יהיה לכם בשמיים רע ונורא אם לא תחזרו בתשובה, לא כדאי לכם! וגם אתם יכולים למות כבר בעולם הזה כמו פרעה הרשע והמצרים! בנוסף לכך (נפלא, בסוף הן זוכרות את מילות קישור של שיעור ה. הנקרא, יש שחר לפעולתחיי...) לא שווה לכם בכלל כי אין לכם שום תוכן בחיים, רק שטויות. על החוגים "יהודי"

אסתי סיימה את נאומה וירדה מהבמה. מחיאות כפיים של אחיה היהודים נשמעו בקול. מחאות המתיוונים ניסו לשבור אותם.

"יעלה ויבוא היהודי אפרת!" המשכתי להזמין יהודים. היהודי אפרת הקריא במהירות את מילותיו הספורות והלא ספרותיות בעליל: "מתיוונים, לא כדאי לכם, לא שווה לכם, הכי כיף זה לשמור שבת ולקיים מצוות!! אם תחזרו בתשובה יהיה לכם טוב ואם לא, ווי ווי ווי!" "בוזוזוזוזוז" צווחו המתיוונים, ובעטו בכדור הפלסטיק.

"תודה ליהודי אפרת, אולי יש עוד יהודי שרוצה לשכנע?" היהודי פניני בעל הלשון הפיוטית עלה על הבמה והחל להרצות בנועם:

"מתיוונים יקרים, אנא מכם, הניחו לנו לחיות בשלום ובשלווה, בשקט והס, אל תפריעו את חיינו הקדושים, הצטרפו אלינו והשכינה הקדושה תשוב לבית מקדשנו... אל תרעו ואל תשחיתו ואת משחקי הגויים עזבו תעזבו!" פניני המשיכה להפייט, אבל המתיוונים היו עסוקים בלנסות להפיל אותה מהבמה. כאן הייתי צריכה להתערב ולהגיד שיש גבול להתיוונות. היהודי פניני ירד בשלום, עוד כמה יהודים עלו ובפיהם

הילדות בהו בי באלם קול. אולי לא קלטו את הבעייתיות? סוף סוף אצבע הונפה. "אבל המורה" שרהלה הטיבה משקפיה. "מה ציירת כאן למטה?"

"זה כידון יווני" ענתה בת שבע במקומי, וכבר התפתח ויכוח סוער מהו העצם הבלתי מזוהה הנראה בתמונה. האם הוא אכן כידון, או שמא כדור קדמוני. התבוננתי גם אני מנסה לפסוק, נראה לי שבאמת זה אמור להיות כדור, אבל כידון זה אפילו יותר טוב. "ילדות זהו כידון, וזה אפילו לא משנה, הנה, בואנה ונמשיך הלאה, ראו כאן"

בשורה מרנינה לבנות ציון!

אופנת יוון המפורסמת מאתונה

מגיעה ירושלימה

דגמים מרהיבים עם מיטב אבני החן היווניות היסטרי מהמיזשן וקני חדש תחתיו!

מבצע החודש:

כ ל

"אמר שִׁיחָהּ כְּמָה מַעֲשִׂיּוֹת מְאֻנְשִׁי
 שְׁמַכְל אֶחָד וְאֶחָד יִסְפְּרוּ הַרְבֵּה מַעֲשִׂיּוֹת"

תמונות חיים

חנוכה הולך ומתקרב, כך מספר בבירור לוח השנה שמולי. לא שחנוכה מלחיץ אותי. אדרבא, שיבוא כבר! מה יותר יפה משבוע חופשי ללא צורך של הכנה מוקדמת או ניקיון יסודי כלשהו? אבל זיכרון מחברות יהדות הריקניות של תלמידותיי הצעירות, הוא אשר הטרידני כעת.

הערכת זמן זריזה סיפרה שנתר שבוע וחצי בלבד להקנות להן דעת ובינה. אזרתי עוז וניגשתי לקלסר יהדות העמוס עד גדותיו, מנסה לאתר את החג המואר הזה.

בין הניילוניות השונות נמצאו דפי A3 עליהם שרבטתי אי אז בלורד אדום מודעות ענק כפתחה לנושא חנוכה, המודעות היו מאוירות באיורים חובבנים למדי, כמעט מגוחכים. התלבטתי לרגע. לבסוף העייפות הכריעה והכנסתי את הכבודה לתיק.

למחרת פתחתי בדמיון מודרך.

"אנחנו חוזרות אחורה בגלגל הזמן, אי אז לימי החשמונאים. אנחנו מנסות יחד להיזכר מה הלך שם בחוצות ירושלים לפני 2000 שנה, הנה, אוהו! מה אנחנו רואות!"

ובכן, אנו רואות את גזרות אנטיוכוס הרשע. וגם שומעות. ברקע נשמעים הכרוזים. הנה תקשיבו. לא! בלי להרים את הראש! רק עם האוזניים!

יהודים יהודים, לא לשמור שבת! לא לקדש את החודש! לא לשמור על המועדים! עיביתי את קולי ככל שהצלחתי. צחקקים נשמעו מכל עבר וגרמו לי להתייאש מהדמיון המודרך. מילא. נמשיך הלאה.

"הרמנה ראשים! אתן מוזמנות לקום ולשוטט בחוצות ירושלים קרתא דשופריא ולראות בעצמכן את המודעות!"

בחזרה רבה החלו תלמידותיי לשוטט בחוצות כיתנן, חוקרות בעינין את השרבוטים האדומים התלויים בכל פינה. "לא מבינים כלום!" קראה בתיה בעודה מעמיקה מבט לתוך אחת המודעות "האותיות מחוברות!"

ריני ולאח לא התייחסו כלל למילים, אלא רק צחקקו ממודעה בה נראה מתיוון צעיר בועט בכדור.

החלטתי לקחת את העניינים לידיים.

"אני רוצה שנקרא את המודעה הזו יחד" התעמקתי בשרבוט, מנסה לפענח את כתב יד. מצרה עד מאוד שלא טרחתי להקליד את העסק אתמול.

ילד נחמד!

רוצה להיות גיבור וחזק?

לנצח את כל החברים במהירות הבזק?

הירשם לחוג האבקות עתה

ותהיה לגיבור שכמותו לא היה!

שרירים לך נפתח

לגיבור עצום תתפתח!

על החתום ניקנור אספסינוס!

רכז חוגים יווני

נו ילדות, מה אתן אומרות? איזה מסר ניסה הרכז היווני להעביר לילדים הרכים? כיצד הוא משכנע אותם להירשם לחוג היאבקות?"

מעשה בחמישה בלונים

חנוכה, חג יפה כל כך. במאפיות מיטגנות סופגניות בקצב נמרץ החל מאסרו חג פסח, (סליחה, סוכות) כך שעד חנוכה כמעט כולנו מקבלים חיסון נגד צרבות לטווח הארוך.

היוונים שיוקו לנו מצגות תדמית נוצצות על איך היינו אמורות להיות יפות ומושלמות. מנסים להשכיח מאתנו כמה כוח יש דווקא 'פכים הקטנים'. לכן בחנוכה אנחנו שמחות בכל 'פך ופך' גם אם אינו נראה פוטוגני ומושלם. כבשתי רק חתיכת שיש מהבלגן הגדול? תליתי רק מכוונה אחת מהררי הארט במרפסת? אם אני שמחה בזה, ניצחתי יוני קטן שלועג לי בלב.

כי זה הכלל. לאישה יש כוח מופלא לעשות מאפס המון. זה פוגש אותנו באינסוף תחומים בחיים לטוב ולרע. בדרך החיוב זהו כישרון ליצוק חן ולמקסם מקומות וחפצים שאלמלא יד נשית היו נשכחים ונעזבים. דוגמאות? להפוך ירקות כמושים לארוחת ערב מעוצבת, עוגיות עבשות לכדורי הפתעה מרהיבים או מוצרי חלוקה ליצירות פאר קולינריות שהונדסו מהם...

בקטע הרע מתרחשים ניפוחים הזויים נוסח: "היו לי כאלו כאבים בשן, חשבתי שאני מתה" דרמות מלאות דמע המתבססות על המוני מסקנות שכל קשר בינם לבין המציאות מקרי בלבד. הקלאסי: "הוא לא זכר את יום-ההולדת שלי סימן שאני לא חשובה לו". או השכיח זה למצוא אותך בוכה בדמעות על עצמך הנוטה למות מאיזה מחלה בדיונית שחלמת עליה בלילה...

חנוכה נותן לכולנו את ההזדמנות לממש את יכולת המיקסום הנשית-ניסית שלנו. למצוא את פך השמן בחיינו ולהדליק איתו את המנורה לשמונה ימים. לשבח עד מאוד את בת החמש "הציירת האלופה" על יצירת הפאר שלה שרב בה הנסתר על הגלוי, להתפעם אנושות מדבר התורה של בנך היקר.

וכן, אמא. אפשר למקסם גם את אוירת החג. חנוכה ירד על ביתנו הקט. ואני החלטתי ליצור אוירת חג הולמת. בחרתי חמישה בלונים בצבעי אש: אדום, כתום וצהוב. טיפסתי בצעד אמיץ על גב מסעד הספה. חנה ואסתר עמדו על קצות האצבעות לסומכני לבל אמוט. כך בכישורי לוליינות מופלאים שהפתיעו גם אותי נמתח חוט דקיק בין שתי נקודות בסלון, עליו הבהבו הבלונים בעליזות. אמנם הדבר היה כשעוד הייתי צעירה ורזה לפני שנים רבות, אך עד היום אני נזכרת בערגה באותו מבצע נועז ששימח אותנו עד מאוד.

אני נזכרת גם במשחק הסביבון הקדוש שתפס אותנו במצבי דחק כלכליים וגרם לנו לפתח כמה גרסאות של קופה למנצחים. החל בשקדי מרק, עובר לנטיפי שוקולד צ'יפס וכלה בעשרות אגורות. יום אחד עוד נשחק על מטבעות של חמישה או עשרה שקלים. בינתיים הסביבונים מסתובבים סוב סוב ומשמחים את כולנו. בחנוכה אחר פתחתי את מרווה לצמא. סתמתי את פיו של היווני הסקפטי שעמד מאחורי כתפי והחוה לי פרצוף מלא בוז למאמצי האימהיים ולקחתי משם פעילויות חביבות עד מאוד. אמנם חושי הטכני הקלוש אתגר אותי במקצת והיה עליי לעיין ארוכות בהוראות ההפעלה עד שהפנמתי אותן. יומיים חיכו הילדים בקוצר רוח ל"פעילות עם אמא", אך הציפיה התבררה כמשתלמת, הילדים שיתפו פעולה. חגגנו בניעמים ואפילו בעל הבית הופתע למראה הביצועים וההפעלות המרתקות.

למען ההגינות והישרה אציין שהיו גם ערבי לביבות שהפכו לערבי אכזבות, הבלונים משובבי הלב התפוצצו לבסוף, ותפילות מיוחלות נלחשו בחטף כשהנרות כבר העלו אוד עשן... אך למרות ובזכות כל זאת חגגנו ביתר שאת ועוז את חנוכה השמח והמאיר ואת פך השמן הקטן. על הניסים ועל הנפלאות! חנוכה שמח לכולנו! שלכן רחל.

המשך מעמ' קודם -

שכנועים. הצלצול התעתד להגיע, ועדיין המתיוונים במרדם. רמתית שהגיע הזמן לחזור בתשובה. מתיוון אחד הודה בה' אלוקי ישראל והתיישב במקומו מתנשף מההשתוללות. השאר המשיכו להשתולל.

סקרתי את חבורת היהודים, כמעט כולם הקריאו, חוץ מהביישניות והנמנעות. אני חייבת עוד ילדה, כדי שאפקט הצלצול והכניעה יהיה מושלם.

"אולי יש לנו עוד יהודי שמוכן להקריא, המתיוונים שלנו עדיין לא חזרו בתשובה..."

ציפורה, ילדונת מתוקה במיוחד, אך גם שקטה וביישנית, הצביעה בהיסוס גדול.

"אוהו! היהודי ציפורה! האם תרצה להקריא לנו את המכתב שכתבת?" היהודי ציפורה הטה ראשו לצד, כאומר, אולי רציתי אבל התחרטתי, ובפרט שאת המורה מרעימה עליי בקולך.

מאוד רציתי שהיהודי ציפורה יקריא, הוא כזה חמוד היהודי הזה! ויש לו תמיד רעיונות כל כך יפים.

"היהודי ציפורה, אנא ממך, הואל בטובך להקריא את דבריך, אולי אתה תצליח לשכנע את המתיוונים, יש לנו מקום לעוד ניסיון אחרון!"

היהודי ציפורה חיך את חיכוך המקסים, נעתר וקם ממקומו. המחברת מסתירה את חצי פניו הפצפונות.

זה היה מכתב נוגע ללב. מכתב מחזיר בתשובה באמת. היהודי הקטן הרים את המחברת וקרא בקול מלא עזות דקדושה:

"מתיוונים יקרים, אני מסתכל עליכם ורואה איך התבלבלתם וטעיתם אחר דרכים אחרות ורחוקות.

בטח אתם חושבים שאין לכם כבר סיכוי ושה' לא יסלח לכם, בטח אתם חושבים שבגלל שאתם נראים כבר כל כך יוונים ואתם לובשים בגדים כאלו, לעולם לא תוכלו להיות טובים שוב, אבל תדעו לכם שזה לא נכון.

זה רק הצייר הרע שלכם אומר את זה, באמת ה' אוהב אתכם מאוד, אתם הילדים שלו. ואבא תמיד אוהב את הילדים שלו, גם אם הם עושים דברים רעים.

אני מבקש מכם שתקיימו מצוות. אפילו קצת, כי גם קצת זה טוב. בשמיים אוהבים את המצוות שלכם מאוד. תדעו גם שה' שמח דווקא במצוות של אנשים רחוקים.

ממני יהודי מירושלים.

עמדתי שם, בוהה ביהודי הקדוש והתמים, המתיוונים סביבי הודו בה' אלוקי ישראל בהיסטריה של ממש ובכו דמעות של תשובה מבקבוקי המים שלהם, "הידד" ריעו היהודים הצדיקים בהצלחת המשימה והשמחה רבה לקולו של הצלצול שהגיע בדיוק ברגע הנכון.

השיעור נוצח בהצלחה והפך לשיעור חוויתי אליו ייחלתי. היהודים והמתיוונים עזבו את הבמה ואצו בחדווה להפסקה הגדולה.

נותרתי לבדי בכיתה, אוחזת עדיין במחברת של היהודי ציפורה. מי היה מאמין, שכאלו דיבורים יש בלב הקטן והביישן הזה.

הייתי חייבת לקרוא שוב את תוכן המכתב הקדוש הזה, והפעם למתיוון הקטן שבלב. שגם הוא ישמע ויבין ויתחזק. כן. בימים ההם בזמן הזה.

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!

שיעורים של נשות שלומינו בתורתו של רבי נחמן מברסלב

מילתא דשטותא

המשך מעמ' 7

מתלבשת בצניעות. ה' אמר לא לשמוע לשון הרע? אני אוטמת את אזניי.
אני מתחזקת לעשות את רצון ה', ובוטחת בה' שישלח לי עזרה וסיעתא דשמיא.

עבודת ה' היא כמו מלחמה.

'מהיום אברך בכוונה' - אני מכריזה בחגיגות.

פותחת ברכון, מברכת ברגש, תודה בורא עולם.

אבל, הי?!... הרחמן... - מה קרה כאן, שוב זמזתי כך מילים בלי טעם ובלי כוונה? שוב לעסתי כמו מסטיק את ברכת המזון?

והרי קבלתי על עצמי! באמת, ברצון חזק!

"העיקר להתחיל בכל פעם מחדש בעבודת ה', שזה עיקר שם חנוכה, מלשון חינוך והתחלה... שצריכין להתחיל בכל פעם מחדש... שמתחזק בכל יום בהתחזקות חדש ובהתחלה חדשה ובהתעוררות חדש!"

נכון, 'נרדמתי' באמצע ברכת המזון.

אבל לא אתן ליצר הרע לנצח - אני נלחמת!

איפה שאני, שם אני מתחזקת להתחיל מחדש לברך בכוונה: "הרחמן הוא יזכנו..."

זו הדרך בעבודת ה', להתחזק, להתחיל בכל פעם מחדש.

בעזרת ה' שנזכה.

50 עלונים נתרמו בעילום שם לישועת הילדים וחרתם בתשובה	נתרמו 150 עלונים לזיווג הגון לאילון בן היטל	העלון מוקדש לרפואת נהוראי מאיר בן עדי ואיילה שפרה בת תמר בתושח"י
נתרמו 200 עלונים לזיווג הגון במהרה לנעמה נועה בת יפה	נתרמו 100 עלונים רפ"ש מרגלית בת אני ושמעון בן רבקה דבורה	נתרמו 180 עלונים בעילום שם לישועות הגנה וחן.
ציור המעשיה מוקדש לעילוי נשמת עירית בת שמואל	50 עלונים נתרמו ע"י בני משפחת פ. מבית שמש לישועות בכל העניים	נתרמו 120 עלונים לרפואת סימה שמחה בת זמילה גאולה ומשה בן בידה

אנא העתירו בתפילה בעד תינוקות של בית רבן
שזקוקים לרחמי שמיים מרובים בתושח"י

נהוראי מאיר בן עדי ואיילה שפרה בת תמר

**זימים
והדפסות**
כל סוגי ההדפסות

צילום מסמכים | הדפסה | שחור לבן/צבעוני | A4 A3 | נייר צבע
נייר כרומו | מדבקה | מנכסים | למצויה | ספירלה ועוד

הדפסות על בלוט על באגון גדלים
של ארבעה ועוד ועוד

0.22 אג' ארבעה ש"ל A4
בקניית כרטיסיה של 250 צילומים לומסק 3 חודשים

**5000 פליירים
צבעוני דו צדדי 300**

מנכסים צבעוני
(0.4 תנ"י)
1000 יז' - 350 יז' / 5000 יז' - 1250 יז'

כרטיסי ביקור צבעוני דו צד
(שם לכה סלקטיבית)
1000 יז' - 300 יז' / 5000 יז' - 1000 יז'

לפרטים 053-31-92-135 דוא"ל copy3192135@gmail.com

קומי אורי ני בא אור

קומיץ נשים
סוחר ומרגש
עם יעל ושירי
ניגונים, סיפורי נשמה
ושירה מהלב
שיחברו אותך
לאהבה ולעוצמה
האלוקית שבתוכך.

להזמנות: 054.849.2887

עריכה לשונית:
ר.ל. בהר
054-846-9963
גריקה ועימוד:
ד.ר.

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת
לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון
באיזור מגוריך, צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM